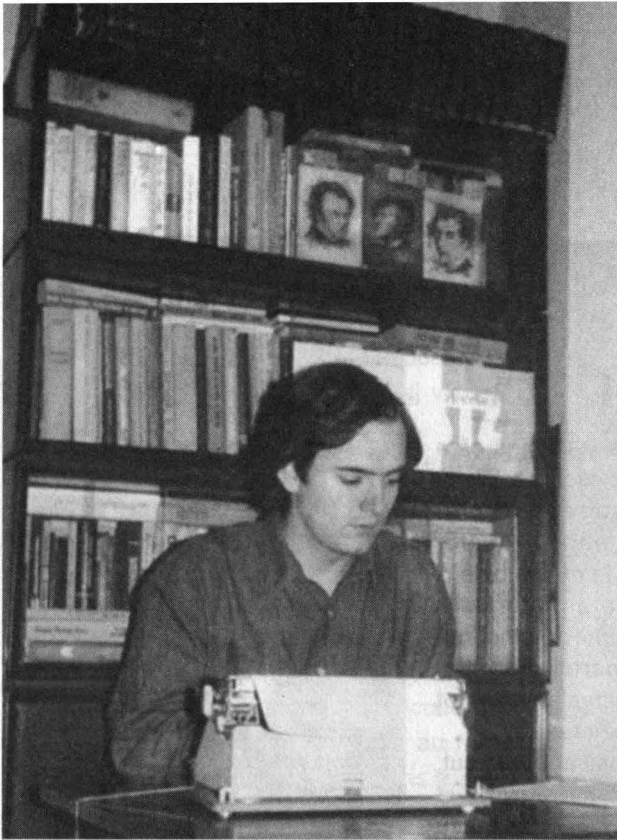

DAN MIHU

Dan Mihu are 25 de ani. „2“ de la cele două spectacole radiofonice (Orbul Borges și Poveste despre Felixandra) și „5“ de la cele cinci premii literare care i-au fost acordate până acum. Este licențiat în astrofizică și membru al Uniunii Scriitorilor. A publicat un volum de teatru în colecția D.O.R. a Editurii Expansion, precum și alte lucrări dramatice, proză sau poezie în mai multe reviste și antologii.

Poveste despre Felixandra a fost distinsă cu premiul pentru cea mai bună piesă radiofonică la cea de-a V-a ediție a Concursului de dramaturgie originală „Camil Petrescu“, inițiat de Ministerul Culturii. Premiera radiofonică a avut loc în primăvara anului 1997.

Poveste despre Felixandra

O bancă de piatră, într-o pădure. Pe bancă, îmbrăcată în alb, diafană, aproape ireală, ALEXANDRA își odihnește tâmpla pe piatra aspră și rece. FELIX povestește... Lui... Nouă...

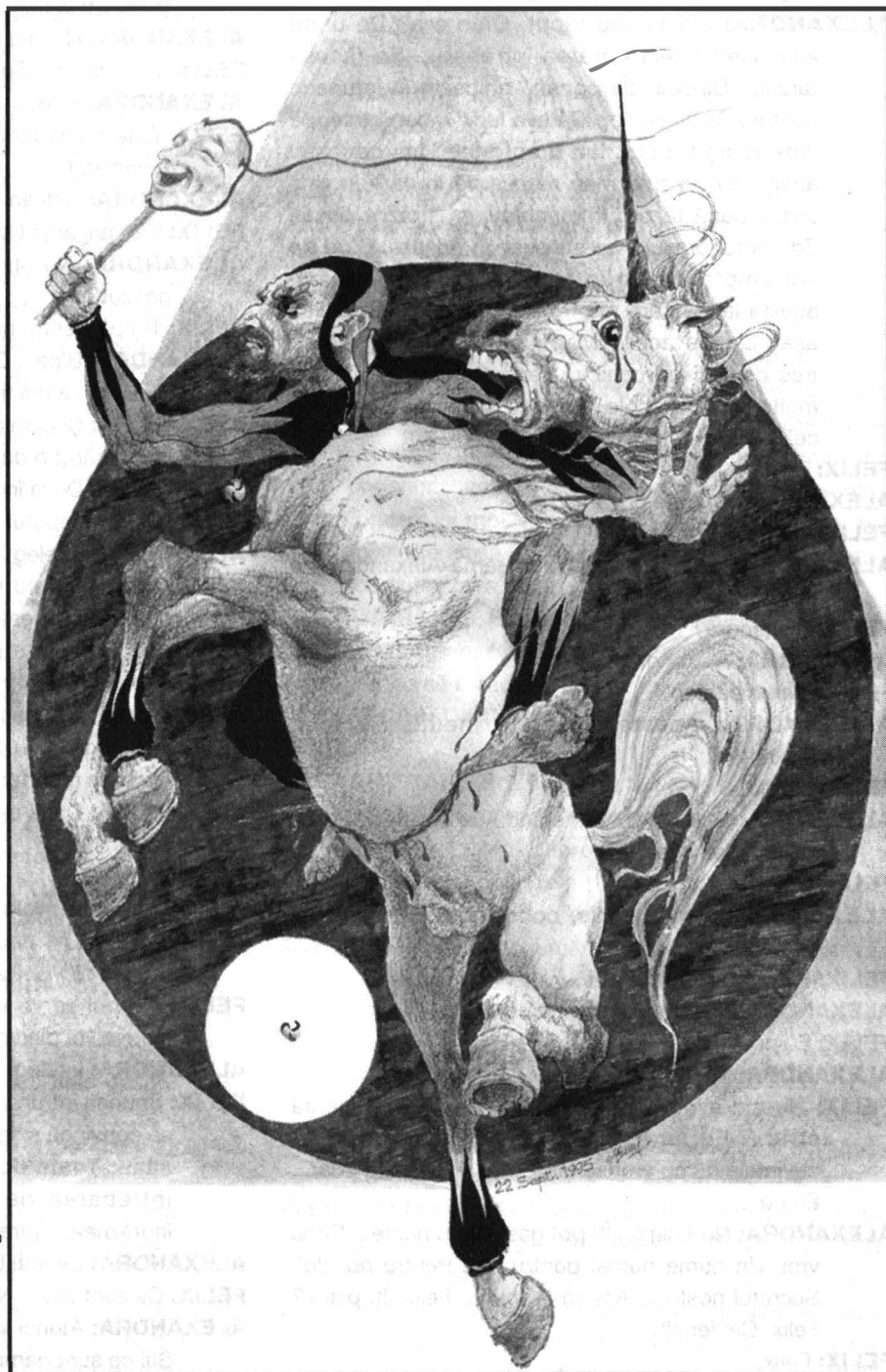
FELIX: Era noapte... O noapte caldă de toamnă... Natura ațipise. Iubesc clipele acestea în care totul încremenește. Mă plimb prin pădure și ascult respirația ei caldă, vie și atât de liniștită. Fieele au amuțit. Este pace. Câteodată mi se pare că visele fapturilor pe lângă care trec mă pătrund și mă dezmiardă. Pașii mă purtau pe o cărăuie abia zărită, printre copaci și tufe sălbatice, prin locuri neumbrate de oameni, spre o poiană în care știam că își aflaseră sălaș o căprioară cu puiul ei, o familie numeroasă de iepuri, trei vervețe și un arici. Odinioară, pe când castelul singuratic, cocoțat sus pe fruntea de stâncă a muntelui, răsună de cântece și râsete, prințese tulburător de frumoase, însoțite de cavalerii lor credincioși, coborau la ceas de seară să se scalde în lumina Lunii și să-și desfete auzul cu glasul dulce al pădurii. Îi atrăgea mirosul de pământ reavăn și de sălbăticiune. Obișnuiam uneori să mă ascund de ei și să-i privesc pe furiș, atent să nu mă zărească... Oamenilor le-a fost întotdeauna frică de mine... Sunt mulți ani de atunci. Urmașii acelor prințese și cavaleri au îmbătrânit și s-au stins,

atunci când le-a venit vremea, iar chipurile părinților lor, așa cum i-am cunoscut eu, s-au șters în uitare. Castelul a căzut în ruină, pradă neiertătoarelor ploii și vânturii, învins de ceea ce oamenii numesc timp. Doar poiana fermecată mai păstrează amintirea acelor vremi printr-o simplă bancă de piatră, adusă cu greu de robi, cândva, pe cărări înguste și abrupte, într-o tihnă stăpânilor lor... Îmi făceam cu greu drum printre tufele îndărătnice. Crescuseră anarhic, eliberate de simetria supusă a foarfecilor grădinarului. Oamenii uitaseră de ele. Uitaseră clipele petrecute aici. Uitaseră banca, îmbrățișările, legămintele. Eu, nu. Eu nu uit niciodată nimic. Îmi pot aminti foșnetul frunzelor și culoarea cerului din fiecare clipă trecută, toate miresmele ce mi-au umplut nările, asprimea scoarței oricărui copac pe care l-am mângâiat și atingerea fiecărei adieri... Aceasta este una din bucuriile mele... De aceea, atunci când într-un târziu am ajuns în lumină, inima mea s-a umplut de fericire văzând copacii la locul lor – e drept, parcă ceva mai înalți decât ultima oară, mai falnici decât îmi închipuiam. Banca de piatră, spălată de ploii, cotropită pe alocuri de crâmpie de mușchi verde, nu se clintise nici ea câtuși de puțin. Pe bancă, însă, se ghemuise o tânără fată. Părul întunecat îi aluneca peste chip, iar veșmintele i se adunaseră peste umeri și brațe,

asemeni unor aripi. Din locul unde eram, părea, în bătaia Lunii, un înger. Cât timp dormise, adierile serii îi prinseseră în păr culorile palide ale toamnei. Frunze veștede, pergamentoase, petale roșcate smulse din trupul florilor se așezaseră pe ea asemeni unor uriași fluturi muribunzi. Copacii se legănau în jur în cântecul tainic al vântului. Ierburile abia mai șopteau, toropite de somn. Păsările dormeau deja. Dormeau găzele. Dormeau căprioara, cu puiul ei, iepurii și ariciul ursuz.

Dormeau veverițele cele neastâmpărate. Iar pe cer norii abia se țineau să nu adoarmă și ei. Doar Luna își risipea fără istov înghețatele-i raze de argint, întâi sub tufa de trandafiri, apoi repede în părul fetei, după aceea înapoi, și tot așa. Umbrele tremurau tăcute. M-am apropiat cu pas ușor... Era frumoasă, nespuse de frumoasă... Își pusese mâinile, împreunate, sub obraz... Îmi era teamă ca zgomotul pașilor mei să nu o trezească... M-am oprit. Inima îmi tresălta atât de tare încât mi se părea că zbaterea sa tunătoare ar fi putut să rupă vraja visurilor ei... Am așteptat puțin... O față... Aici... După atâta vreme... Nu-mi puteam crede privirii. M-am apropiat puțin și, după ce mi-am făcut curaj, am rugat adierile serii să-i sufle cu gingășie firele de păr ce-i ascundeau chipul... Adierile serii m-au ascultat și, după câteva clipe, pletele negre ca noaptea, așezate până mai adineauri în neorânduială, mi-au dezvăluit supuse un chip luminos și dulce.

desene de Bogdan Constantin

Fermecătoare... Era fermecătoare. Am îngenuncheat lângă patul ei rece și am început să-i număr răsufările. Una. Încă una. A treia... Și tot așa... Nu mă mai săturam privind-o. Buzele roșii... Genele lungi... Pielea de mătase... Nu știu cât timp a trecut, pentru mine timpul nu există... Știu doar că Luna veghea încă din tronul său ceresc, înconjurată de pulberea fină de stele, iar boabele de rouă începuseră să se adune pe lamele verzi ale ierbii, când, cu o lină tresărire a pleoapelor,

ochii ei, adânci și negri, s-au deschis și m-au ațintit, fără spaimă, fără uimire, ci doar cu o uriașă curiozitate... Apoi, cu un glas cristalin și cald, m-a întrebat...

ALEXANDRA: Cine ești?

FELIX: Era foarte serioasă. Întrebarea ei era foarte serioasă. O mulțime de lucruri păreau să depindă de ceea ce aveam să-i răspund. Iar eu nu știam ce să-i spun. Până atunci eram. Atât. Acum ea vroia să afle cine eram. Cum puteam să-i explic că nu știam cine sunt? Că nu mă interesase niciodată...

ALEXANDRA: Mă privea tăcut. Cine era? De unde apăruse? Aveam atâtea întrebări... Se făcuse târziu... Dincolo de copaci, ghiceam în întuneric contururile blocurilor. Câteva luciri îndepărtate, pe care le-aș fi putut lua drept stele, îmi aduceau aminte de micuța mea mansardă în care lumina ardea până târziu. Îmi închipuiam străzile pustii. Zgomotul orașului se stinsese în noapte. Oare de cât timp ațipisem în parc? Și cine era tânărul acesta lângă care mă trezisem? De ce mă privea așa? De ce tăcea? Mă uitam la el încercând să trec dincolo de ochii lui verzi. Se adunse atât de multă tristețe acolo. Tristețe și singurătate... De ce? Cine era?

FELIX: Eu sunt, pur și simplu...

ALEXANDRA: Cum te cheamă?

FELIX: Cum mă cheamă?

ALEXANDRA: Da. Pe mine mă cheamă Alexandra. Pe tine cum te cheamă?

FELIX: Alexandra?

ALEXANDRA: Alexandra.

FELIX: Ca un cântec?

ALEXANDRA: Acesta-i numele meu... Eu sunt Alexandra.

FELIX: Nume?

ALEXANDRA: L-am văzut întristându-se deodată. Parcă se închidea în el...

FELIX: Eu nu am nume...

ALEXANDRA: ...mi-a spus, coborîndu-și privirea în pământ.

FELIX: Nu am avut niciodată...

ALEXANDRA: Toți oamenii au nume...

FELIX: Eu nu...

ALEXANDRA: Tu nu?

FELIX: Nu am avut curaj să-i spun atunci. Trebuia să strig... Eu nu sunt om. Eu nu sunt om. Dar cuvintele nu au vrut să iasă... Eu nu... Atâta doar... Eu nu...

ALEXANDRA: Nu-i nimic. Îți pot găsi eu un nume... Dacă vrei. Un nume numai pentru noi. Pentru noi doi. Secretul nostru... Am să-ți spun... Felix. Îți place? Felix. Cel fericit...

FELIX: Felix...

ALEXANDRA: Chipul i s-a luminat. M-a privit jucăuș...

FELIX: Întrebă-mă...

ALEXANDRA: Ce să te întreb?

FELIX: Întrebă-mă cine sunt...

ALEXANDRA: Cine ești?

FELIX: Pentru tine, Alexandra, eu sunt Felix.

ALEXANDRA: Apoi a tăcut puțin...

FELIX: Mulțumesc. Am un nume. Sunt... Felix. Niciodată nu mi-a mai dat cineva un lucru atât de important. De acum înainte, când vei spune Felix, voi ști că te gândești la mine... Spune-mi ceva...

ALEXANDRA: Nu știu ce să-ți spun...

FELIX: Nu-i nimic... Spune-mi doar numele...

ALEXANDRA: Felix...

FELIX: Este prima dată când cineva îmi spune numele... E minunat...

ALEXANDRA: Câți ani ai, Felix?

FELIX: Câți ani am? Nu știu...

ALEXANDRA: Nu știi cât timp a trecut de când te-ai născut?...

FELIX: Timp? Pentru mine timpul nu există...

ALEXANDRA: Bine... Dar când te-ai născut...

FELIX: Nu știu să mă fi născut...

ALEXANDRA: Și cum ai apărut pe lume?

FELIX: Am apărut o dată cu lumea...

ALEXANDRA: De la începutul timpului?

FELIX: De la începutul timpului...

ALEXANDRA: Înțeleg...

FELIX: Mă privea cu mirare... Spunea că înțelege, dar știam că nu este așa. Nici o făptură omenească nu putea înțelege. Nu inventaseră cuvintele necesare. Și fără cuvinte oamenii nu pot gândi...

ALEXANDRA: Ești nemuritor?

FELIX: Nu pot fi... ucis... Dar, pe de altă parte, pot înfrânge moartea...

ALEXANDRA: Dacă ești de la facerea lumii, atunci ești bătrân...

FELIX: Nu cred că sunt tânăr, dar știu că nu voi cunoaște niciodată gustul amar al bătrâneții.

ALEXANDRA: Dar dacă nu vei fi ucis, înseamnă că vei trăi veșnic?... Până la sfârșitul lumii? Al timpului?

FELIX: Timpul se va stinge o dată cu mine... Dacă nu cumva voi pieri mai curând.

ALEXANDRA: Înțeleg.

FELIX: Spunea întruna că înțelege. Parcă ar fi încercat să se convingă singură... Întrebările veneau una după alta... Toate ocoleau însă adevărata întrebare. Întrebarea pe care vroia să o pună și nu îndrăznea... Întrebarea fără răspuns...

ALEXANDRA: Ce ești tu, Felix?

FELIX: Ce sunt eu?... Nu știu. I-am spus. Nu știu...

ALEXANDRA: Atunci spune-mi ce nu ești... Nu ești om... Știi ce sunt oamenii?

FELIX: Oamenii sunt ființe muritoare, care arată asemenea unor uriașe păsări bolnave, care nu mai pot zbura, dar care plâng, cântă și, mai ales, visează atunci când dorm. Eu nu pot plânge, nu pot cânta. Nu am visat niciodată. Nu. Nu sunt om.

ALEXANDRA: Mă privea neputincios. Era o făptură de fum într-o lume concretă și contondentă, ale cărei muchii tăioase nu-l stinghereau câtuși de puțin, deși și-ar fi dorit-o atât de mult...

FELIX: Privește-mă... Ce vezi?

ALEXANDRA: Două mâini, două picioare. Cap. Trunchi. Arăta asemenea nouă... I-am spus. Un om ca toți oamenii. Asta este tot ce văd.

FELIX: Știu. Mă așteptam. Oamenilor le par om, ca și ei. Păsărilor – pasăre. Stâncilor – stâncă. Luminii – lumină. Doar eu îmi simt trupul, prelung, încordat. Când alerg, doar eu aud zgomotul copitelor. Vântul nu știe când îmi dezmiardă coama... Apele nu știu când le despici cu pieptu-mi... Doar eu simt greutatea cornului ce-mi străpunge răsucit osul frunții... Doar eu... Ce nume-mi dai acum, Alexandra? Ce crezi că sunt? Umbra cărui monstru? Tiparul cărui trup?

ALEXANDRA: Liniștește-te! Vedeam că suferă și nu știam cum să-i alin suferința. Te rog, liniștește-te...

FELIX: Nu mă crezi... Nici tu...

ALEXANDRA: Te cred...

FELIX: Nu. nu credea decât ceea ce îi spuneau ochii. Și mintea. Nu putea crede altceva. Așa sunt oamenii. Așa era și ea. Dar simțeam că ea trebuie să înțeleagă. Că vrea să înțeleagă. Ce trebuie să fac? I-am spus. Cum să te conving?

ALEXANDRA: Dar te cred... Cine altul știe mai bine decât tine cum arăți tu de fapt?

FELIX: Nu este destul. Trebuie să fii sigură. Nu vreau să îl crezi pe Felix. Vreau să o crezi pe Alexandra.

ALEXANDRA: De ce este atât de important?

FELIX: Este. Când mă vei cunoaște cu adevărat, nu voi mai fi singur... Închide ochii! Te rog.

ALEXANDRA: Am închis ochii. I-aș fi închis oricum. Îmi venea să plâng. L-am simțit apropiindu-se. Mirosea a lapte dulce, a flori de câmp, a ploaie, a vânt. Dacă ploaia și vântul miros în vreun fel... Mi-a luat mâinile în mâinile lui, cele despre care vroia să mă convingă că ar fi copite... Apoi și-a așezat capul în poala mea, mi-a afundat mâinile în părul lui, aspru și des...

FELIX: Simți? Degetele tale se joacă în coama mea sălbatică, pe care numai atingerea vântului a mai răvășit-o... Pipăie-mi fruntea. Simți? Este cornul de purpură ce mi s-a împlântat în craniu. A lovit pe dinăuntru, fără răgaz, fără cruțare. A lovit pe dinăuntru cu dușmănie, cu răutate, până ce

lumina lui a străpuns ca un al treilea ochi albeața frunții mele.

ALEXANDRA: Îl ascultam, cuprinsă parcă de o vrajă... Întâi am crezut că dezmierdările mele au să-i facă bine. Speram să-l calmez... După un timp mi-am dat seama că degetele nu se mai supuneau voinței mele. Simțeam crescând, hipnotic, sub mângâierea mea, în mijlocul frunții, un os ciudat, răsucit. Am deschis ochii. M-am aplecat ușor spre mâini, spre capul lui. Trebuia să văd ce se întâmplă. Atunci am simțit sub sânul stâng o împunsătură ușoară. Inima mi-a tresărit dureros. Am dus o mână la locul unde simțisem împunsătura...

FELIX: Cornul...

ALEXANDRA: Cornul era acolo. Nu mințise. Atunci l-am zărit pentru prima dată pe Felix așa cum era el de fapt. L-am văzut.

FELIX: Amuțise. Am lăsat-o să mă privească. Și m-a privit. Îndelung. Am stat întâi nemișcat. Mă temeam ca înfățișarea mea să nu o înspăimânte. Apoi m-am rotit tropotind jucăuș. Mi-am scuturat coama în vânt. Am lovit cu putere pământul și m-am ridicat pe copitele dinapoi. În final am îngenuncheat din nou și mi-am așezat capul între brațele ei moi. M-a privit în ochi, gânditoare, ba chiar serioasă, după care, stingherită și înroșindu-se puțin, mi-a spus, susurat...

ALEXANDRA: Știi, Felix, ești foarte frumos...

FELIX: Mulțumesc... După care am tăcut. Încă nu-i venea să creadă.

ALEXANDRA: Deci cu adevărat...

FELIX: Da...

ALEXANDRA: Bătrânii povesteau despre tine că ai exista. Aveau multe nume pentru ceea ce ești tu... Unicorn. Licornă. Inorog.

FELIX: Din nou, cuvintele. Încearca să se ascundă în spatele lor...

ALEXANDRA: Sunt nenumărate descrieri ale unicornului. Și fiecare este diferită de celelalte. Cred că nimeni nu te-a văzut cu adevărat vreodată... Sau, poate, cei care te-au văzut nu au știut să te recunoască... Dar oamenii au povestit întruna despre tine. Poate că te-ai născut din poveștile lor. Poveștile există de la începutul timpului. De aceea poți fi ucis fără să pieri niciodată. De aceea nu îmbătrânești...

FELIX: Mă îmbrăca în cuvinte ca într-un giulgiu. Și erau grele cuvintele ei. I-am spus-o. Nimeni nu a mai încercat să-mi explice cine sunt, ce sunt, de ce... Nu încerca nici tu... Te rog. Cuvintele tale se așază în jurul meu asemeni unui zid de piatră. Fără ele sunt liber... Lasă-mă să fiu liber... Nu mă fereca în

spatele unor explicații. A tăcut... Apoi a șoptit, cu regret...

ALEXANDRA: Iartă-mă... Cuvintele mele n-au mai rănit pe nimeni până acum...

FELIX: Cred. Nu-i nimic. Vorbește-mi despre tine...

ALEXANDRA: Nu. E târziu... Trebuie să plec acasă.

FELIX: Acasă?

ALEXANDRA: Acasă. Acolo unde locuiesc... Toți avem o casă, un loc unde ne întorcem...

FELIX: Eu nu am casă...

ALEXANDRA: Tu ești liber. Liber să nu ai o casă... Liber să nu ai rădăcini... Liber să fii singur...

FELIX: Dar tu? Te așteaptă cineva acasă?

ALEXANDRA: Nu. Nu mă așteaptă nimeni...

FELIX: Atunci, rămâi...

ALEXANDRA: Nu pot. Mâine...

FELIX: Mâine nu există.

ALEXANDRA: Nu încă. Dar va exista... Mâine. Și ceilalți...

FELIX: Care ceilalți?

ALEXANDRA: Ceilalți. Oamenii care mă cunosc. Și mă așteaptă...

FELIX: Spuneai că nu te așteaptă nimeni.

ALEXANDRA: Astăzi, nu. Dar mâine...

FELIX: Mâine nu există. Ți-am mai spus. Nici ceilalți nu există. Nu te mai gândi la ei! Acum, aici, existăm numai noi doi... Mai rămâi... Încă puțin... Te rog...

ALEXANDRA: De ce?

FELIX: Încerc să mă descopăr. Prin ochii altcuiva. Vrei să fii oglinda mea?

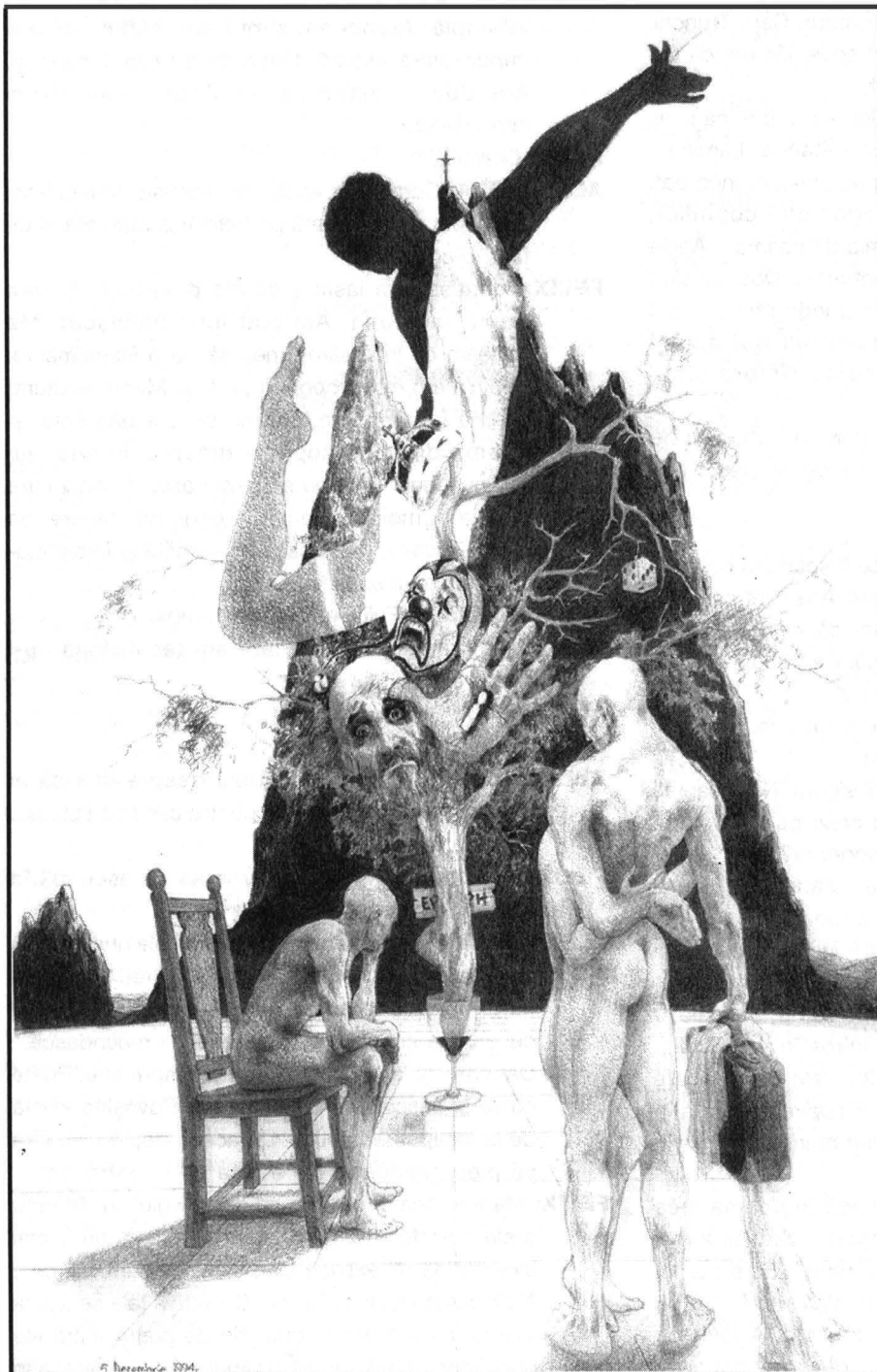
ALEXANDRA: Am crezut că acest lucru îți face rău... Nu de asta m-ai oprit?

FELIX: Te-am oprit fiindcă este prima oară. Nu știu dacă îmi face rău sau bine. Mi-e teamă... Dar trebuie să termini ce ai început... Mi-ai dat un nume, m-ai văzut așa cum sunt...

ALEXANDRA: Ce urmează?

FELIX: Nu știu...

ALEXANDRA: Continuu să descălcesc firele roș-întunecate din coama lui năvășă. Cornul lucea amenințător în lumina palidă a Lunii. Nu-mi era teamă.

Aveam, mai curând, o senzație de beatitudine, de forță sălbatică, pură, nemărginită... Era ceva fantastic. Un vis... Aleile parcului erau pustii. Nici un trecător întârziat nu tulburase cu zgomotul pașilor săi întâlnirea aceasta incredibilă... Nimeni. Parcă am fi fost singuri pe lume. Doar noi doi. Felix și cu mine...

FELIX: Spune-mi, Alexandra... Cum ai ajuns aici?

ALEXANDRA: Aici?

FELIX: Aici. Nici un om nu a mai pus piciorul pe cărările acestei păduri de multă, foarte multă vreme...

ALEXANDRA: Nu cred... Eu însămi vin aici în fiecare seară. În acest parc. Pe această bancă. Uneori singură, alteori însoțită... Cel mai adesea singură... Dar întotdeauna aleile sunt pline. Copii gălăgioși. Bătrâni cuminți. Perechi sfioase de îndrăgostiți. Doar în seara asta totul pare să fie altfel. Ce ai făcut? Cum ai reușit?

FELIX: E altfel, cu siguranță... Un parc? Asta vezi tu că ne înconjoară? Eu văd o pădure sălbatică, crescută anarhic în jurul nostru. Trunchiuri seculare, îmbrăcate în mușchi. Ierburi înalte, mătăsoase. Mii și mii de viețuitoare. Acum adormite... O lume liberă să crească și să existe dincolo de voința mărunță, limitată a oamenilor...

ALEXANDRA: Nu. Te înșeli. E doar un parc. Alei desenate cu grijă și pietruite, copaci tunși, gazon... Nimic anarhic... Absolut nimic. Nici o ramură crescută la voia întâmplării. Toate la locul lor...

FELIX: Și păsările?

ALEXANDRA: Păsările au fugit de mult din orașe... Iar cele care au rămas...

FELIX: Oraș?

ALEXANDRA: Nu știa ce e acela oraș. Nu auzise că ar exista așa ceva. Am încercat să-i explic... Oamenilor nu le place să locuiască singuri. Și atunci și-au construit casele unii lângă alții. Așa s-au născut orașele. Dar nu au vrut să renunțe nici la natură. Și atunci au decis să o aducă în orașele lor. Așa s-au născut parcurile. Banca pe care stau acum se află într-un astfel de parc, în mijlocul orașului în care locuiesc...

FELIX: De ce au plecat păsările?

ALEXANDRA: Fiindcă nu mai aveau unde sta...

FELIX: De ce? Ce ați făcut cu copacii?

ALEXANDRA: Mi-era rușine să recunosc... I-am tăiat.

FELIX: Pe toți?

ALEXANDRA: Era îngrozit... Da. Pe toți, aproape.

FELIX: De ce?

ALEXANDRA: Ca să construim. Case. Drumuri...

FELIX: Parcuri?

ALEXANDRA: Și parcuri... Da.

FELIX: Și animalele?

ALEXANDRA: Le-am ucis...

FELIX: Pe toate?

ALEXANDRA: Părea din ce în ce mai obosit... N-aș fi vrut să recunosc, dar nu-l puteam înșela... Da. Pe toate, aproape.

FELIX: De ce?

ALEXANDRA: De foame...

FELIX: Foame de carne?

ALEXANDRA: Foame de carne. Foame de spațiu. Oamenilor le este întotdeauna foame de ceva... Și nu pot face nimic. Foamea vine dinlăuntru...

FELIX: Dar oamenii... Oamenii sunt fericiți în orașele pe care și le-au construit?

ALEXANDRA: Fericiți?

FELIX: Nu se gândise la acest lucru...

ALEXANDRA: Ne-am obișnuit să trăim în orașe... Atât. Nu m-am gândit că ar exista vreo legătură între orașele în care locuim și fericirea noastră...

FELIX: Foamea de lucruri, de senzații, de idei, foamea aceasta teribilă nu-i lasă pe oameni să se gândească la propria lor fericire...

ALEXANDRA: Nu. Nu-i lasă...

FELIX: De aceea au învățat oamenii cum să plângă... Ca să se curețe... Sau ca să se golească...

ALEXANDRA: Se poate...

FELIX: Învață-mă să plâng...

ALEXANDRA: Cum?

FELIX: Așa cum mi-ai dat nume... Învață-mă să plâng...

ALEXANDRA: Nu pot...

FELIX: Te rog... Trebuie...

ALEXANDRA: Dar nu știu cum... Trebuie să știi să uiți, ca să poți plânge...

FELIX: Iar eu nu pot să uit...

ALEXANDRA: A tăcut, ușor dezamăgit. M-am gândit atunci la ce îmi spusese. La orașele noastre de beton, oțel, plastic și sticlă. Orașele care au ucis adevărata viață. Au sugrumat-o. Orașele în care nu suntem fericiți, dar pe care suntem incapabili să le părăsim... M-am uitat la Felix. Nu putea înțelege... Și nu știam dacă va putea înțelege vreodată... Aș fi vrut să-i explic... Dar cum? Atunci am văzut cum i s-au umezit ușor ochii și două lacrimi mari au pornit la vale... Plângea... Felix. I-am spus. Plângi...

FELIX: Știu... Am văzut cum arată parcul vostru... E mort. La fel – orașele voastre.

ALEXANDRA: Știu. De asta plângi?

FELIX: Nu. Plâng pentru că nu mai pot să-mi aduc aminte mirosul proaspăt și cald al pădurii din care veneam, al pădurii în care te-am întâlnit... Nu mai pot să-mi aduc aminte culoarea mușchiului, a mușchiului care îmbrăcase piatra băncii pe care stătea. Banca pe care o văd acum este un lucru

ca oricare altul, fără trecut, fără viitor. Fără istorie. Fără viață. Nu mai pot să-mi aduc aminte zgomotul ierbii. Foșnetul ei. Era ca un glas, ca o șoaptă, știi? Aici, în parc, iarba tace, pământul nu miroase a nimic, nu sunt găze... Numai Luna este aceeași. Cred. Trebuie să fie. Fiindcă eu nu pot să mi-o aduc aminte. Am uitat. De asta plâng... Mă simt prins într-o capcană invizibilă...

ALEXANDRA: Realitatea seamănă cu o capcană...

FELIX: Și timpul... Acum știu că există. Îl simt. Mă foarfecă. Mă roade. Mă risipește... Fiecare clipă care trece mă lovește în piept, mă străpunge... Am greșit... Nu trebuia să încerc să înțeleg... Nu trebuia să încerc să mă descopăr... Simt cum lacrimile mă topest... Alexandra...

ALEXANDRA: Nu știam cum să-l ajut...

FELIX: Fă ceva... Trebuie să mă întorc...

ALEXANDRA: Dormi. Poate că totul nu-i decât un vis.

Când te vei trezi, nu se va fi întâmplat nimic...

FELIX: Nu. Eu nu pot să dorm. Nu pot să visez. N-am dormit și nu am visat niciodată...

ALEXANDRA: Nu spune asta! Poate, dimpotrivă, ai adormit și ai visat dintotdeauna...

FELIX: Atunci trebuie să mă trezesc...

ALEXANDRA: Nu. Să dormi. Trezirea înseamnă realitatea. Timpul și scurgerea lui implacabilă. Adevărata viață. Și adevărata moarte. Tu trebuie să dormi. Să visezi. Să te lași visat... Ascultă...
Dormi, dormi...

Stropi reci de Lună

Și pulberi de stele

Pe gene se adună,

Sub pleoapele-ți grele...

FELIX: Un cântec?

ALEXANDRA: Dormi, e un cântec de leagăn...

FELIX: Cânti... Pentru mine?

ALEXANDRA: Da. Taci.

Dormi, dormi...

Vântul de seară,

Blând și cuminte,

Parfum de chitară

Îți picură-n minte...

FELIX: Și a început să cânte din nou... Pleoapele mi se făceau tot mai grele. Am închis ochii. Cânta neasemuit de frumos... Și păsările cântă, dar în cuvintele Alexandrei exista ceva... Imagini. Da. Imagini. Era foarte ciudat.

ALEXANDRA: Adormise... Cântecul prinsese însă viața lui magică și parcă nu mai voia să se încheie... Ca o vrajă...

Dormi, dormi...

Ți-e sufletul drum

Pentru ființele care

Întrupează din fum

Eterna uitare...

FELIX: Cuvintele nu spuneau nimic mai mult decât ar fi spus-o în mod normal... Și totuși în mintea mea se trezeau imagini. Întâi și întâi, deși eram cu ochii închiși, o vedeam pe Alexandra, buzele ei, deschizându-se, închizându-se. Cuvintele se pierdeau, undeva, între noi. Exista doar ideea de cântec. Apoi mă vedeam pe mine. Stăteam îngenunchiat la picioarele ei. Supus. Domesticit. Apoi m-am văzut ridicându-mă. Am început să alerg. Prin parc – puțin de tot. Era un parc mic. După aceea, prin oraș. Copitele mele scăpărau pe piatra drumurilor. Orașul era nesfârșit. Nu puteam să scap din oraș. Așa am simțit. Și atunci m-am încordat și am sărit până sus, la Lună. Alexandra mă aștepta acolo. Nu știu cum ajunsese pe norul acela violaceu... Totul era foarte ciudat... Lucrurile nu se întâmplau unele după altele, ci aiurea, cu goluri... Am simțit în spate o fierbințeală ucigătoare. M-am uitat. Pământul rămăsese mic în urmă, dar din umbra lui se iveau amenințători dragonii de aur înhămați la carul soarelui. Răsufierea lor mă pârjolea necruțătoare. Trebuia să galopez mai repede, mai repede. M-am uitat în față. Luna dispăruse, dar Alexandra mă aștepta pe norul ei, mai aproape, tot mai aproape. Îmi făcea semn să încetinesc, dar nu puteam, picioarele nu mă mai ascultau... Am vrut s-o ocolesc, dar n-am putut... Cornul meu a străpuns-o drept în inimă și ne-am prăbușit împreună într-un vălmășag de carne sângerândă pe caldarâmul rece, mort, nepăsător al orașului... De undeva, de departe, auzeam păsările și copacii, animalele trezindu-se la viață și vocea Alexandrei chemându-mă pe nume... Numele meu...

ALEXANDRA: Felix... Felix nu mai este... S-a ascuns... A reușit să scape în visul lui. Sau în visul altcuiva... Poate l-am ucis... L-am ademenit, așa cum se ademenește orice unicorn, și l-am sufocat cu lipsa de spațiu, de viață, de fericire... Unicornii respiră speranță... Eu n-am avut ce speranțe să-i ofer... Felix nu mai este... În urma lui n-a mai rămas decât o durere surdă în inimă. O durere ce mă împiedică să uit... Să neg. Să mint. Este cornul de purpură ce mi s-a împlântat în piept. Și care s-a rupt în mine. Îl simt mișcându-se, cald, ca un șarpe de foc, coborînd implacabil spre pântec... Îl simt lovind pe dinăuntru, fără răgaz, fără cruțare. Îl simt lovind pe dinăuntru cu dușmănie, cu răutate. Și va lovi până ce lumina lui se va uni cu lumina lumii acesteia. O știu. Mă supun. Și aștept. Poate este... Felix. Sau poate este... Alexandra.

Sfârșit